

ПОЕЗІЯ**ТИМЧЕНКО Антоніна Вірші
ПРО АВТОРКУ АНТОНИНУ ТИМЧЕНКО
doi: 10.34142/astraea.2021.2.1.09****ТИМЧЕНКО Антоніна**

E-mail: 162@ukr.net

Антоніна Олександрівна Тимченко – поетеса, літературознавець, кандидатка філологічних наук, доцентка, членкиня Національної спілки письменників України, лауреатка й організаторка літературних конкурсів. Поетеса керувала літературно-журналістським гуртком у ЦДЮТ №6, була позаштатним коректором, редактором, перекладачем, автором у видавництвах «Ранок», «Фактор», «Клуб сімейного дозвілля», «Основа», «Vivat» тощо.

Історія дружби зі словом почалася давно. Іще маленькою Антоніна любила слухати казки й повісті, а потім і сама почала читати, занурюючись у незвичайний світ пригод, почуттів, уявляючи себе то в таємничому лісі разом з Еллі та Боязким Левом, то на яхті «Дункан» в океані... Дідусь писав вірші, тож онука теж спробувала римувати, так і листувалися.

У 9 класі Антоніна потрапила до Обласної літературної студії «Зав'язь», якою керувала Ольга Тараненко. Це не тільки допомогло Антонині визначитися з подальшим шляхом – філологія, – а й назавжди впало в серце жаринкою великої любові до слова. Слова, яке треба берегти й плекати. Ольга Степанівна навчала гуртківців розуміти прочитане, почуте, сказане; як наставник супроводила перші кроки в літературу. Була і є прикладом чудового Учителя й друга для

кожного вихованця, а вони зараз розлетілися по всьому світу... Обравши філологію як предмет зацікавлення, Антоніна Тимченко вступила до ХНУ імені В.Н. Каразіна. На 4 курсі захопилася творчістю Володимира Свідзінського; із цього захоплення постала кандидатська дисертація.

Антонина Тимченко є авторкою 6 збірок лірики та кількох книжок для дітей, та викладає у вищій школі : Національний фармацевтичний університет; Харківський національний університет мистецтв імені І.П. Котляревського, намагаючись передати студентам іскорку любові до слова.

*Світлана Криворучко – докторка філологічних наук,
професорка, завідувачка кафедри зарубіжної літератури
та слов'янських мов,
Харківський національний педагогічний університет
імені Г. С. Сковороди (Україна)*

***

До солом'яного бичка приклеїлася –
і стою на сонці, така осяяна,
а навкруг повітря дзвенить русяве,
і бабусина вишенька пахне глеєм.

Я прошу: від пам'яті б не відклеїтись,
хай пече і кличе гортанним клекотом,
хай спиняє і заміняє дихання,
хай мене, як малу, колисає тихо.

***

Я прокидаюся з тобою,
і тиша ще пуста без слова.
Тікає віхола без бою.
Вапнить проміння стіни білим
і білим проміжки латає.
Що гірко, грішно розгубила –
тепер по буковці вертаю.
Я промені зберу у кошик,
у кожен слоїк – тут і звідтам.
Любов – це мій котигорошок,
у нього повні очі світла.

***

Господи, спаси й сохрани моїх батьків
На лункій бруківці, в теплій постелі, посеред ріки.
Мамина ласка й татова сила сталі й кріпкі,
ось вони, поруч, відстань руки.

Яблука спіють, сливи солодкі, ангел в гіллі
молитись допомагає, слово трима.
Господи, збережи їх, це діти твої малі,
це мої тато й мама.

***

Я полюблю розпетення доріг,
я підпущу до серця кущик дикий
обвітрений. Без мабуть і окрім.
У осені обличчя Евридики.

Нічого не повернеться навспак,
багряно плаче листяна порфіра.
Одна любов, старенька і сліпа,
зітхає, усміхається і вірить.

***

Наїздилися, находилися,
наслухалися, надивилися,
намучилися, насварилися,
намерзлися – ось і все.

І треба б відпочивати,
але не прибрана хата,
але розкидані речі,
й вечеряти час, до речі,
та хмари небо несе.
І йду я варити супчик,
а ти – витирати пил.
І зливи за вікнами купчаться,
всі дні на один копил.

І мрії про мир розтали,
війна наяву.
А я порізала палець,
реву.

***

Списи поламані, зламані спиці в колесах,
зламані співи та зламаний спокій лежать.
Я ж бовванію, вціліла, як диво лохнеське,
певно, дратую нервову осінню гладь.

Як помираємо – більше схожі на себе:
і не образимо і не засудимо вже.
Тіло для духу – чи не крихка оселя?
Хто вбереже?

Рибка хвостом по воді – плись.
Матінко Божа, за нас молись!

***

Підхоплююся, притьмом до вікна:
гілки похилі заливає злива.
І рима в голові лише одна – «війна».
Або вокзал тривожний галасливий.

І серце скавучить лише одне – сумне,
і видива мигтять лише одні – страшні...
І Бог один. Нема у нього «не»,
Немає «ні».
У нього тільки є.
І з-поза хмари сонечко встає.

Отримано: 25.01.2021

Рекомендовано: 5.04.2021

Cite materials as:

Tymchenko, A., Kryvoruchko, S. (2021). About the author Antonina Tymchenko. Poetry. Glued to a straw bull. I wake up with you. God, save and protect my parents. Tired by travelling, walking. Spears are broken, and so are wheel spokes. I spring to my feet and in haste to the window. Astraea, 2(1), doi: 10.34142/astraea.2021.2.1.09

